

Arrest

nr. 218 909 van 26 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische en Jemenitische nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2018 met refertenummer 80306.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat MAERTENS *loco* advocaat B. VRIJENS die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 8 april 2011 werd verzoekers aanvraag tot regularisatie van hun verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) goedgekeurd.

1.2. Aangezien verzoekers vervolgens gedurende meer dan twee jaar afwezig waren van het Belgisch grondgebied, werd hen op 7 april 2015 geweigerd terug te keren op het Belgisch grondgebied op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Verzoekers verklaarden zich op 27 maart 2015 vluchteling.

1.4. Op 29 oktober 2015 werden verzoekers door de commissaris-generaal erkend als vluchteling.

1.5. Op 13 juli 2016 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om een onderzoek naar de mogelijke intrekking van het aan verzoekers toegekende vluchtelingenstatuut.

1.6. Op 17 oktober 2018 werden door de commissaris-generaal de beslissingen tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.6.1 Ten aanzien van A.-Z.A.N.N.:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 3 oktober 1976 in Jeddah in Saoedi-Arabië. Uw vader is Jemeniet en uw moeder is Egyptische. Uw vader woonde en werkte al lang in Saoedi-Arabië ten tijde van uw geboorte. Heden bezit u zowel de Jemenitische als de Egyptische nationaliteit. De Egyptische nationaliteit kreeg u in de periode na 2008. U heeft vijf halfbroers en halfzussen in Saudi-Arabië en vier halfbroers en halfzussen in Egypte. Uw vader overleed en uw moeder woont in Egypte. In 2001 trouwde u met uw eerste vrouw, A.N.A.-B.. Zij bezat de Jemenitische nationaliteit en u kreeg met haar een zoon: Z.A.A.N. (o.v.: 5.260.431). Hij bezit enkel de Jemenitische nationaliteit. Kort na zijn geboorte scheidde u van uw eerste vrouw. In 2003 trouwde u met uw huidige vrouw: E.A.N. (o.v.: 5.260.431 – CGVS: 15/12309/B). Zij is Marokkaanse van nationaliteit. U kreeg met haar zes kinderen: A.-Z.H. (o.v.: 5.260.431), A.-Z.O.A.N. (o.v.: 5.260.431), A.-Z.N.A.N. (o.v.: 5.260.431), Z.A.A.N. (o.v.: 5.260.431), A.-Z.K.A.N. (o.v.: 5.260.431) en A.-Z.L. (o.v.: 5.260.431). zij verblijven momenteel allen in België. Deze kinderen uit uw tweede huwelijk bezitten allen de Jemenitische en Marokkaanse nationaliteit.

Sinds 2000 kwam u regelmatig naar België in het kader van werk en u bleef hier voor langere periodes. Sinds 2003 was u hoofdzakelijk in België gevestigd. Op 13 november 2009 vroeg u in België de regularisatie aan van uw verblijf en dit gebeurde ook. Op 8 oktober 2012 verliet u België. U reisde naar Egypte en vervolgens naar Saudi-Arabië. In maart 2013 ging u in Egypte een gebed voor waar Muhammad Morsi aanwezig was, de toenmalige president van Egypte die later werd afgezet door het leger in een staatsgreep. Ook verscheen u in Egypte in een TV-interview waar u zich positief uitsprak over de volksopstand tegen het regime van de afgezette president Mubarak. Deze zaken zouden u zowel in Egypte als in Saoedi-Arabië in de problemen hebben gebracht: in Egypte kwamen agenten van de veiligheidsdiensten bij uw moeder langs in 2013 en 2014 om naar u te vragen. U vreest dat men u in Egypte beschouwt als een aanhanger van de Moslimbroeders omdat u openlijk Morsi ondersteunde, hetgeen zeer slecht wordt aanzien door het huidige militaire Egyptische regime. In Saudi-Arabië mocht u vanaf 2 juni 2013 het land niet meer verlaten en vanaf 20 juli werd uw verblijf er ingetrokken en werd u er vastgehouden. U gaat er van uit dat dit het gevolg was van de steun die u uitsprak voor Morsi. In november 2014 mocht u er uiteindelijk vertrekken. Op 5 november 2014 reisde u naar Marokko en van daar reisde u op 6 november 2014 naar België. Gezien uw afwezigheid van het grondgebied voor meer dan twee jaar was uw verblijfsrecht in België echter ingetrokken. Daarom werd u initieel ondergebracht in een gesloten centrum maar nadien in vrijheid gesteld.

Op 27 maart 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Uw nood aan bescherming werd toen beoordeeld ten aanzien van Jemen want dit was de enige nationaliteit die u bekend maakte. U maakte toen geen gewag van uw Egyptische nationaliteit. Op 29 oktober 2015 werd u erkend als vluchteling.

Op 13 juli 2016 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een onderzoek naar een mogelijke intrekking van uw statuut daar gebleken is dat u ook over de Egyptische nationaliteit beschikt. Op 12 september 2017 werd u door het CGVS opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een eventuele intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Naast uw vrees ten aanzien van Jemen vanwege de veiligheidssituatie in het land en vanwege de Houthis formuleerde u ook een vrees ten aanzien van Egypte. U vreest er namelijk vervolging omdat u als Moslimbroeder zou worden gepercipieerd en omdat bekend is dat u samen met de toenmalige president Morsi bad en uw steun voor hem uitsprak. In 2016 sprak u met een kolonel van de Egyptische veiligheidsdiensten die u kent en hij zei u dat een terugkeer naar Egypte gevaarlijk zou zijn.

Ook in 2016 zag u in Turkije A.N., een opposant van het huidige militaire regime in Egypte. Ook hij vertelde u dat een terugkeer naar Egypte gevaarlijk zou zijn.

In het kader van uw initiële asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van een van uw Jemenitische paspoorten, een Marokkaans paspoort van uw partner, een

kopie van de eerste pagina van een Jemenitisch paspoort van uw zoon Ab., Jemenitische paspoorten van uw kinderen Kh., O. en N., een Marokkaanse identiteitskaart van uw partner, uw Belgische vreemdelingenkaart, jullie huwelijksakte met vertaling, een attest van de Jemenitische ambassade dat u van juni 2013 tot november 2014 niet buiten Saoedi-Arabië kan reizen, een attest van het moslimcongres, een brief van uw sponsor in Saoedi-Arabië, een attest dat uw kinderen in België naar school gaan, foto's van u met Muhammad Morsi, een vertaling van de geboorteakte van L., een attest van uw vrijlating in Saoedi-Arabië, een tweet over uw opsluiting en uitwijzing uit Saoedi-Arabië, een artikel van al-Arabiyya en brieven van uw advocaat, een aanvraag om u naar de rechtbank te voeren in Saoedi-Arabië, een Saoedisch reisverbod, een attest van het islamitisch centrum in Brussel en een brief van een prins in Saoedi-Arabië waarin hij om uw vrijlating vraagt.

In het kader van het onderzoek naar een eventuele intrekking van uw statuut legde u bijkomend de volgende documenten voor: een internetlink naar een TV-uitzending waar u in voorkomt, een tweet over de mogelijkheid van het intrekken van de Egyptische nationaliteit, een Saoedisch vertrekvisum van uw partner, uw visum voor Bahrein, uw vliegticket naar Bahrein, uw nieuw Egyptisch paspoort, drie filmpjes met u op youtube, een attest over de authenticiteit van uw oud Egyptisch paspoort, vliegtickets van u en uw gezin van Saoedi-Arabië naar Italië, de vertaling van een Saoedisch medisch attest, een document van het bedrijf Maymana, uw Belgisch reisdocument en dat van uw partner en twee Saoedische gerechtshofbeslissingen van 2015 aangaande uw reisverbod omwille van schulden.

B. Motivering

U werd op 29 oktober 2015 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

De identiteit, nationaliteiten en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u niet alleen beschikt over de Jemenitische nationaliteit, maar ook over de Egyptische.

Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU. Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw asielaanvraag in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel de Jemenitische als de Egyptische. Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u zich naar Egypte kan begeven om aan de situatie in Jemen te ontkomen. Gelet op deze vaststelling, blijkt dat uw vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen - het achterhouden van de Egyptische nationaliteit en de mogelijkheid om u naar Egypte te begeven - die doorslaggevend zijn geweest voor uw erkenning als vluchteling, namelijk uw identiteit. Daarom dient uw vluchtelingenstatus te worden ingetrokken.

Gevraagd naar de redenen waarom u de vluchtelingenstatus zou moeten behouden vermeldde u problemen ten aanzien van Jemen en Egypte.

Uw vrees ten aanzien van Jemen kon reeds worden geëvalueerd in het kader van het initiële onderzoek van uw asielaanvraag en het CGVS ontkent heden niet dat u een gegronde vrees hebt ten aanzien van Jemen. Dit wordt hier niet verder besproken.

Ten aanzien van Egypte haalde u het volgende aan:

Uw vrees ten aanzien van Egypte stamt van het voorjaar van 2013 toen u als imam voorging in een gebed waar toenmalig Egyptisch president Muhammad Morsi van de Moslimbroeders aanwezig was,

waarna u met hem sprak (zie gehoorverslag CGVS A.Z.A.N.N. dd. 11/05/2015 [A1], p. 4, 7, zie gehoorverslag CGVS E.A.N. dd. 11/05/2015 [N1], p. 4, zie gehoorverslag CGVS A.Z.A.N.N. dd. 12/09/2017 [A3], p. 3). Kort daarna verscheen u in een praatprogramma op de Egyptische TV en daarbij sprak u uw steun uit voor president Morsi en voor het feit dat het regime van president Mubarak door een volksoptocht ten val was gekomen (zie gehoorverslag CGVS A.Z.A.N.N. dd. 15/10/2015 [A2], p. 4, zie A3, p. 3). Dit leidde vervolgens tot zware kritiek op u in Saoedi-Arabië en u vermoedt dat dit de reden was van uw vasthouding en uitwijzing uit Saoedi-Arabië (zie CGVS A1, p. 7, 8, zie A2, p. 4 en zie A3, p. 3, 4).

Later in 2013 werd de regering van Morsi ten val gebracht door een staatsgreep waarbij het huidige militaire regime van president Sisi aan de macht kwam. U vreest dat u in Egypte onder het huidige militaire bewind zou worden gearresteerd of zelfs zou worden gedood vanwege uw steun voor de regering van de Moslimbroeders (zie CGVS A3, p. 4, 22, zie gehoorverslag CGVS E.A.N. dd. 12/09/2017 [N3], p.2). Uw aanduidingen voor de ernst, actualiteit en relevantie van deze vrees zijn de volgende:

In 2013 en 2014 zouden agenten van de veiligheidsdiensten naar uw moeder zijn gekomen om naar u te vragen (zie CGVS A3, p. 4).

In 2016 zou u in Turkije A.N. hebben gezien, een opposant tegen het regime van Sisi, en hij zou u hebben afgeraden naar Egypte te gaan (zie CGVS A3, p. 12).

Ook in 2016 had u contact met een kolonel van de Egyptische veiligheidsdiensten met wie u bevriend bent en hij raadde u eveneens af te komen (zie CGVS A3, p. 4, 5, zie CGVS N3, p. 8).

In augustus 2016 kreeg u uw tweede Egyptische paspoort, maar dit was vanwege uw problemen maar een jaar geldig, minder dan de normale periode en er staat in dat het enkel voor een terugkeer naar Egypte dient (zie het voorgelegde paspoort pp20 toegevoegd aan het administratief dossier in het overzicht van identiteitsdocumenten en zie CGVS A3, p. 22-23). U vermoedt dat ze willen dat u terugkeert naar Egypte opdat ze u zouden kunnen arresteren (zie CGVS A3, p. 22).

Verder stelt u dat de Egyptische autoriteiten u ervan zouden beschuldigen Moslimbroeder te zijn (zie CGVS A3, p. 5, 6) en tenslotte haalt u aan dat u problemen kreeg in Saoedi-Arabië vanwege uw houding ten aanzien van president Morsi en u vraagt zich af hoe groot de problemen dan wel niet in Egypte zelf zouden zijn. Ze zouden u misschien zelfs vermoorden (zie CGVS A3, p. 3).

Het CGVS moet echter vaststellen dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van de volgende redenen:

Ten eerste moet gezegd dat de grondoorzaak van uw problemen - uw gebed met president Morsi en uw verschijning op een praatprogramma kort nadien – dateren van 2013 (zie CGVS A3, p. 4). Nergens maakte u melding van recentere aanleidingen voor problemen in Egypte. Het is allerminst vanzelfsprekend dat gebeurtenissen van 2013 heden nog van tel zouden zijn. U liet vallen dat iemand met een baard bij aankomst in Egypte sowieso wordt gearresteerd (zie CGVS A3, p. 6), maar dat is uiteraard niet meer dan een ongefundeerde bewering.

Ten tweede dient uw link met de Moslimbroeders te worden gerelativeerd. Het is namelijk verre van evident dat men u zou identificeren als een lid of zelfs aanhanger van de groepering. U bent namelijk hoegenaamd geen lid van de Moslimbroeders (zie CGVS N1, p. 4, zie CGV A1, p. 8) en bent er sinds uw bezoek aan Egypte van 2013 niet meer mee in aanraking gekomen (zie CGVS A3, p. 19). Daaraan kan worden toegevoegd dat het klaarblijkelijk eerder toeval was dat u die bewuste dag voorging bij het gebed waar ook president Morsi aanwezig was. Uw vrouw noemt het toeval (zie CGVS N1, p. 4) en zelf verklaart u hoe u door een verwant kort tevoren werd gevraagd voor te gaan toen bleek dat de president die dag ook in die moskee zou gaan bidden (zie CGVS A1, p. 4). Er is met andere woorden geen sprake van dat u of de president bewust stappen zouden hebben gezet om elkaar te ontmoeten, dat dit lang voordien was gepland of dat jullie er een punt van maakten samen gezien te worden en met elkaar geassocieerd te worden.

Ten derde moet het cruciale punt besproken worden dat u ervoor koos uw Egyptische nationaliteit achter te houden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ontkende u andere nationaliteiten te bezitten (zie CGVS A1, p. 1) en ook uw echtgenote vermeldde enkel uw Jemenitische nationaliteit (zie CGVS N1, p. 2).

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud, nadat uw Egyptisch paspoort aan het licht was gekomen, stelde u dat u er toentertijd niet aan had gedacht uw Egyptische nationaliteit te vermelden. U had enkel Jemen in uw hoofd en wilde vooral repatriëring naar daar vermijden. U voegde toe dat u het toen psychologisch moeilijk had (zie CGVS A3, p. 6, 20). U ontkent dus bewust over dit punt te hebben gelogen. In deze vergoelijking kan u echter niet worden gevolgd, het volgende in acht genomen: tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud werd u immers expliciet gevraagd naar eventuele andere nationaliteiten buiten de Jemenitische, waarop u categoriek "nee" antwoordde. U kan niet ernstig

beweren dat het na die vraag niet in u zou zijn opgekomen dat u ook nog de Egyptische nationaliteit had.

Het is bovendien zeker en vast niet geloofwaardig dat u tijdens uw voorbereidend gesprek bij DVZ dezelfde lapsus zou hebben gehad. Ook daar vermeldde u, gevraagd naar uw nationaliteiten, enkel de Jemenitische (zie verklaring DVZ dd. 31/03/2015 vraag 6). Opvallend ook is dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in mei 2015 werd gevraagd naar reizen naar Marokko, waarop u antwoordde dat u inderdaad in Marokko bent geweest, maar dat dat moeilijk was omdat men voor houders van Jemenitische paspoorten een visum eist (zie CGVS A1, p. 4). Dit is een straffe stelling wanneer men in acht neemt dat u doorheen 2010 regelmatig naar Marokko reisde, maar dan met uw Egyptisch paspoort, wat klaarblijkelijk toch geen problemen opleverde (zie pp5, Marokkaanse stempels en visums aangeduid met 'MAR'). Het spreekt voor zich dat u, wanneer u verklaarde hoe moeilijk het is voor houders van Jemenitische paspoorten om naar Marokko te reizen, ook aan uw Egyptisch paspoort dacht, maar er dan klaarblijkelijk voor koos dat niet te vermelden. Het bovenstaande in acht genomen moet worden geconcludeerd dat u er bewust voor koos te liegen over uw tweede nationaliteit in weerwil van uw bewering er gewoon niet aan te hebben gedacht. Dat u ontkent dat zelfs een dergelijke manifeste leugen intentioneel was, is significant voor de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid.

Het feit dat u uw Egyptische nationaliteit achterhield is van groot belang. Zoals hierboven reeds werd uitgelegd bent u er uiteraard toe gehouden volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen aangaande uw identiteit en uw nationaliteit. Dit wordt van u verwacht en het is zonder meer evident dat u dat ook zou doen indien u werkelijk een gegronde vrees had ten aanzien van Egypte. Uw weloverwogen leugen wat betreft uw Egyptische nationaliteit houdt slechts steek indien u veronderstelde dat uw Egyptische nationaliteit een negatieve impact zou hebben op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Dit schaadt uiteraard de geloofwaardigheid van uw relaas.

De schade die u toebreacht aan de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van Egypte door het achterhouden van uw Egyptische nationaliteit is op zich al zeer groot. Deze geloofwaardigheid wordt echter nog verder geschaad doordat u zelfs tijdens uw derde persoonlijk onderhoud vastbesloten bleek het CGVS te misleiden over uw precieze band met Egypte, ondanks het feit dat dit derde onderhoud juist was bedoeld om u alsnog de kans te bieden uit te leggen waarom u uw vluchtelingenstatus zou moeten behouden nadat uw achtergehouden Egyptische nationaliteit aan het licht was gekomen. Uw Egyptische nationaliteit was aan het licht gekomen toen uw Egyptisch paspoort op 11 mei 2016 werd gevonden bij een controle door de douane in de luchthaven van Zaventem (zie verslag Federale politie – luchtvaarppolitie dd. 11/05/2016). Daarbij werd uw paspoort in beslag genomen omdat werd vermoed dat het vals was gezien uw geboorteplaats anders was dan u in België had verklaard. Kort nadien, op 13 augustus 2016, ontving u echter al een nieuw Egyptisch paspoort, waarmee u naar Bahrein en Qatar reisde (zie pp20). Dit nieuwe paspoort zocht u echter geheim te houden voor het CGVS. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u uitgebreid gevraagd naar al de landen die u bezocht samen met uw familie of landen die u sinds 2009 alleen bezocht, en nergens noemde u Bahrein of Qatar (zie CGVS A3, p. 9-10). Vervolgens werd u specifiek gevraagd of u Golfstaten bezocht zoals Bahrein en Qatar en u noemde reizen van tien of vijftien jaar geleden (zie CGVS A3, p. 13). Hierop vroeg u of de vraag ging over reizen van lang geleden, hoewel dat nergens was aangegeven, en toen u vervolgens duidelijk werd gevraagd of u nog recenter in Golfstaten was geweest, ontkende u (zie CGVS A3, p. 13). Het mag duidelijk zijn dat u het gesprek wilde wegleiden van uw recente reizen in de Golf. Hierna werd u erop gewezen dat u klaarblijkelijk toch in mei 2017 in Bahrein was geweest. Gevraagd waarom u dat niet zei toen u daarnaar werd gevraagd antwoordde u dat het toen over reizen van lang geleden ging, hoewel u expliciet werd gevraagd naar recente reizen (zie CGVS A3, p. 13, 14-15), en vervolgens wilde u de fout in de schoenen van de tolk schuiven (zie CGVS A3, p. 15). Aansluitend zei u dat u deze bewuste reis maakte met uw Belgisch reisdocument, hoewel daar geen stempels van zijn te zien, en met een visum dat u online aanvraagde (zie CGVS A3, p. 15). Verderop bleek dat u eveneens Qatar had bezocht in mei 2017 en u hield vol dat u dat niet had vermeld toen u ernaar werd gevraagd omdat u dacht dat het toen over reizen van vóór 2013 ging, hoewel niets van dien aard werd gezegd (zie CGVS A3, p. 17). Hierna werd u geconfronteerd met het vermoeden dat u nog een paspoort achterhield, en u ontkende dit (zie CGVS A3, p. 17). Pas tegen het einde van uw persoonlijk onderhoud gaf u toe dat u inderdaad een ander Egyptisch paspoort had, maar dat u dit achterhield omdat u vreesde voor een verwijdering (zie CGVS A3, p. 22).

Overigens had ook uw vrouw ontkend dat u recent in Qatar of Bahrein was geweest (zie CGVS N3, p. 4) waaruit men moet afleiden dat jullie deze leugen bewust hadden gecoördineerd. Het is stuitend hoe ver u bereid bent te gaan om het CGVS te misleiden en hoe spaarzaam u met de waarheid naar voor kwam. Men moet immers benadrukken dat u niets toegaf dat niet al was ontdekt: u gaf pas uw reis naar Bahrein toe nadat bleek dat het CGVS dat al wist en u gaf pas het bestaan van uw nieuw Egyptisch paspoort toe nadat u werd geconfronteerd met de vaststelling dat u nog een paspoort

achterhiel. Bijgevolg kan allerm minst worden gesteld dat u uw geloofwaardigheid kon herstellen door het nieuwe Egyptische paspoort dan toch uiteindelijk voor te leggen.

Het feit dat u zo overwogen en zo verregaand loog over uw Egyptische nationaliteit, en vervolgens over uw nieuw Egyptisch paspoort, hoewel het juist cruciaal was dat u over die zaken duidelijkheid schepte bij uw derde persoonlijk onderhoud, suggereert dat jullie menen dat het voor jullie verblijfssituatie belangrijk was dat het CGVS deze dingen niet wist. Het spreekt voor zich dat jullie niet zouden moeten vrezen de ware toedracht te vertellen over jullie banden met Egypte indien jullie een gegronde en oprechte vrees voor het land zouden koesteren.

Ten vierde wordt de geloofwaardigheid van uw vrees voor Egypte ondergraven door de vele contacten die u nog met de Egyptische autoriteiten heeft gehad sinds 2013 toen het huidige militaire regime dat u stelt te vrezen aan de macht kwam (zie artikel BBC dd. 22/11/2016, toegevoegd aan het administratief dossier). Zo kreeg u op 16 december 2014 in uw Egyptisch paspoort een Marokkaans visum dat werd afgegeven in Cairo (zie pp5). U beweert dat uzelf toen niet in Cairo was maar dat een vriend dat voor u regelde omdat het gemakkelijker daar was dan in België als vluchteling (zie CGVS A3, p. 14). Dit wordt verderop nog besproken, maar dan blijft in elk geval het feit dat u er toentertijd geen graten in zag uw documenten doorheen Egypte te sturen en precies daar, weliswaar via een vriend volgens u, een ambassade te contacteren. Verder wendde u zich in Saoedi-Arabië tot het Egyptisch consulaat om een nieuw Egyptisch paspoort aan te vragen, hetgeen u kreeg op 13 augustus 2016 (zie CGVS A3, p. 22 en zie pp20). Ook kreeg u op 23 januari 2017 een attest van de Egyptische ambassade in Brussel dat u had aangevraagd om de authenticiteit van uw vorige Egyptisch paspoort aan te tonen, ondanks de foutieve geboortedatum (zie het voorgelegde attest over authenticiteit Egyptisch paspoort). Uit het bovenstaande blijkt allerm minst dat u de Egyptische autoriteiten als een vijandige entiteit beschouwt.

Ten vijfde moet nog worden gesteld dat de meeste concrete elementen waarmee u een actuele vrees ten aanzien van Egypte zoekt aan te tonen, namelijk het feit dat agenten bij uw moeder langskwamen en dat A.N. en die Egyptische kolonel u waarschuwden tegen terugkeer (zie CGVS A3, p. 4, 5, 12) haast uitsluitend steunen op uw eigen verklaringen. Uw geloofwaardigheid, al het bovenstaande in acht genomen, is echter ondermaats zodat deze elementen slechts zeer beperkte waarde kan worden toegedicht. Uw echtgenote bevestigt uw verklaringen over de waarschuwing door de kolonel (zie CGVS N3, p. 8). Uw paspoort dat slechts voor een jaar geldig is - opvallend kort - is een objectief element. U stelt dat dit in verband staat met uw beweerde risico in Egypte (zie CGVS A3, p. 22-23). De reden voor deze korte duur is echter niet te zien in het paspoort en het is zeker niet zonder meer evident dat dat gelinkt zou zijn aan uw beweerde vrees. Dit paspoort werd u gegeven door het Egyptisch consulaat in de periode dat Saoedi-Arabië u niet toeliet te vertrekken (zie CGVS A3, p. 12), blijkbaar vanwege iemand aan wie u geld zou schuldig zijn (zie CGVS A3, p. 16). De reden voor de korte geldigheid van het paspoort kan even goed gezocht worden in uw problematische verblijfssituatie op dat moment in Saudi-Arabië of in het feit dat u juridisch werd vervolgd vanwege wanbetalingen. Uw geloofwaardigheid is dermate geschaad dat men u niet op uw woord kan nemen dat de korte geldigheid van uw paspoort betekent dat u bij terugkeer naar Egypte zou worden opgepakt wegens uw vermeende banden met de Moslimbroeders. Bovendien mag men niet uit het oog verliezen dat u, zoals hierboven besproken, dit paspoort probeerde verborgen te houden voor het CGVS, waardoor het twijfelachtig is dat dit paspoort enige bewijswaarde zou hebben om uw beweerde vrees aan te tonen.

Ten slotte dient nog verwezen te worden naar de nonchalance waarmee u omging met uw Belgische vluchtelingenstatus. Nadat uw Egyptisch paspoort in Zaventem in beslag was genomen op 11 mei 2016 moet u hebben beseft dat de Belgische autoriteiten op de hoogte waren van uw Egyptische nationaliteit en lijkt het logisch dat u zou weten dat het mogelijk is dat uw nood aan bescherming zou worden geherevalueerd ten aanzien van Egypte. Toch vroeg u redelijk snel een nieuw Egyptisch paspoort aan dat u op 13 augustus 2016 al kreeg (zie pp20), hoewel u moet hebben geweten dat dit niet het gedrag is dat men verwacht van iemand die een vrees koestert ten aanzien van Egypte. Op 14 november 2016 werd u verwacht op het CGVS voor een persoonlijk onderhoud en in de oproeping werd uitgelegd dat de reden van het nieuwe persoonlijk onderhoud de mogelijke intrekking van uw statuut was gezien uw ontdekte Egyptische paspoort. Toch zag u er geen graten in om met uw nieuw Egyptisch paspoort, dat tot dan toe onbekend was bij de Belgische autoriteiten, een reis te ondernemen naar Bahrein en Qatar (zie pp20), hoewel u moet hebben beseft dat elk gebruik van dit paspoort de kans zou vergroten dat het bestaan ervan aan het licht komt, door ontbrekende stempels in andere paspoorten of door een nieuwe controle van uw bagage op de luchthaven.

Men kan hier nog bijvoegen dat u naar Bahrein reisde omdat u was uitgenodigd door vrienden en u ging het land zien (zie CGVS A3, p. 15). Dit is dus zeer duidelijk geen noodzakelijke reis. Van iemand die een werkelijke gegronde vrees zou hebben ten aanzien van Egypte en die weet dat zijn Belgische vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken wat uiteindelijk zou kunnen leiden tot een repatriëring naar Egypte, zou men verwachten dat hij zorgt dat zijn eigen gedragingen geen aanleiding kunnen geven tot intrekking. U maakte die overweging klaarblijkelijk niet en lijkt hoofdzakelijk bekommerd om gemak van

reizen. U haalde immers verscheidene keren aan dat u uw Egyptisch paspoort nodig heeft om uw moeder te kunnen zien (zie CGVS A3, p. 8, 24).

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees te koesteren voor Egypte.

Bijkomend dient hier te worden besproken waarom zelfs nu nog zware twijfels bestaan over de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw reizen, verblijfplaatsen en verblijfsituaties. Dan gaat het hoofdzakelijk over Saoedi-Arabië.

Ten eerste legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van uw opsluiting in een gesloten centrum daar van 2013 tot 2014. Tijdens jullie eerste persoonlijk onderhoud verklaarden zowel u als uw echtgenote dat zij u nooit heeft kunnen bezoeken en dat ze u slechts zeer zelden in het geheim kon bellen (zie CGVS A1, p. 5, CGVS N1, p. 4, 5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u uw vrouw kon bellen, maar dat u geen bezoek kreeg (zie CGVS A2, p. 5-6). De verklaringen die jullie aflegden bij jullie derde persoonlijk onderhoud verschillen echter aanzienlijk. Toen zeiden jullie beiden dat uw vrouw u enkele keren kon komen bezoeken en toen eten meebracht (zie CGVS A3, p. 18, CGVS N3, p. 5-6) en u verklaarde dat u slechts de twee eerste maanden geen GSM had, maar dat u nadien op normale wijze kon bellen, aangezien het geen gevangenis, maar een gesloten centrum was (zie CGVS A3, p. 18). Er is een zeer groot verschil tussen nooit bezoek krijgen of enkele keren in het geheim bezoek krijgen, en tussen bellen in het geheim of gewoon bellen met je eigen gsm aangezien dat is toegestaan. Men moet er uiteraard rekening mee houden dat het hier gaat om gebeurtenissen van jaren geleden, maar dat kan de variaties in jullie verklaringen niet vergoelijken. Daarvoor zijn de verschillen te significant.

Ten tweede moet hier ook een belangrijke bedenking worden geformuleerd bij uw deportatie uit Saoedi-Arabië van november 2014. Bij uw aankomst had u een reservatie bij op uw naam voor een reis van Jedda naar Brussel via Casablanca en terug naar Jedda opnieuw via Casablanca (zie verslag federale politie "geen visum – afwezigheid van meer dan 1 jaar" dd 06/11/2014 in het administratief dossier). Voor een deportatie verwacht men uiteraard een enkele reis. Hierover zei u dat de Saoedische autoriteiten u hoopten te verwijderen naar Marokko, maar dat de Marokkaanse autoriteiten daar niets mee te maken hadden (zie CGVS A3, p. 19). Dit suggereert dat men in Saoedi-Arabië een heen- en terugvlucht zou hebben geboekt om de indruk te wekken bij de Marokkaanse autoriteiten dat u nog zou terugkeren. U vervolgde dat u het Marokkaanse grondgebied niet mocht betreden en dat u daarop een nieuwe vlucht boekte naar Brussel (zie CGVS A3, p. 19). Deze verklaringen vallen echter niet te verzoenen met de eerder genoemde reservatie. Daaruit blijkt dat de hele route – dus tot Brussel en helemaal terug naar Jedda – reeds op 28 oktober 2014 werd geboekt. De bedoeling van de boeking was dus u naar België te doen reizen - niet naar Marokko zoals u stelde – en er is dus evenmin sprake van dat u een bijkomende vlucht naar België boekte nadat u toegang tot Marokko was geweigerd. Uw problematische verklaringen over uw vasthouding in en uw vertrek uit Saoedi-Arabië maken dat het CGVS sterk moet twifelen aan de omstandigheden van uw verblijf daar, de precieze aard van uw vasthouding en uw vertrek.

Ten derde doen verscheidene elementen vermoeden dat u vaker in Saoedi-Arabië kwam dan u verklaarde. Toen u op 11 mei 2016 op de luchthaven van Zaventem werd gecontroleerd wanneer u naar Istanbul wilde reizen (zie CGVS A3, p. 12), had u uw Saoedisch rijbewijs bij, vier Saoedische SIM-kaarten en Saoedisch geld (zie CGVS A3, p. 13, 15, zie verslag Federale politie – luchtvaartpolitie dd. 11/05/2016). Nochtans zou u sinds uw vertrek van november 2014 niet meer in Saoedi-Arabië zijn geweest (zie CGVS A3, p. 11) en het zou niet uw plan zijn geweest om van Turkije door te reizen naar elders (zie CGVS A3, p. 12-13), zoals Saoedi-Arabië. In juli 2016 reisde u naar Saoedi-Arabië, maar dat was na een terugkeer naar België vanuit Turkije zoals blijkt uit het feit dat u hier uw visum voor Saoedi-Arabië kreeg op 20 juni 2016 (zie pp14) Gevraagd waarom u de Saoedische SIMkaarten en uw Saoedisch rijbewijs bij u had, antwoordde u dat u voor bepaalde telefoonnummers nog steeds de Saoedische SIM-kaarten gebruikte en over uw rijbewijs zei u dat dat nog steeds geldig was maar u noemde het zelf waardeloos (zie CGVS A3, p. 13). Deze verklaringen kunnen echter bezwaarlijk overtuigen. Het is immers niet logisch dat u een nutteloos rijbewijs steeds bij u zou hebben en het is weinig overtuigend dat u anderhalf jaar na uw vertrek uit Saoedi-Arabië nog steeds vier Saoedische SIM-kaarten zou gebruiken in plaats van de nummers die u nodig heeft over te zetten naar een enkele SIM-kaart. Na het bovenstaande in acht te hebben genomen moet men vermoeden dat u niet eerlijk was over wanneer u nog in Saoedi-Arabië bent geweest.

Het is immers enkel logisch dat u een Saoedisch rijbewijs, Saoedische SIM-kaarten en Saoedisch geld bij u zou hebben indien u recent in Saoedi-Arabië was of van plan was er naartoe te reizen. Significant hierbij is dat u een Saoedisch visum kreeg op 16 februari 2016 (zie pp14), maar het is niet duidelijk of u daar al dan niet mee reisde.

Aansluitend moet hier worden gesteld dat, indien men de lijn van uw relaas volgt, het uitermate bevreemdend zou zijn dat u in juli 2016 naar Saoedi-Arabië zou zijn gereisd hoewel u niet zeker kon zijn

dat u daar geen problemen zou krijgen. Men moet immers bedenken dat dit, volgens uw verklaringen, uw eerste reis naar Saoedi-Arabië zou zijn geweest nadat u er bijna anderhalf jaar zou zijn vastgehouden en vervolgens zou zijn gedeporteerd (zie CGVS A3, p. 11, 17).

Dan lijkt het voor de hand liggend dat u Saoedi-Arabië zou mijden tenzij u er zeker van kon zijn dat iets soortgelijks u niet opnieuw zou overkomen. Men moet hierbij duidelijk stellen dat u geen dwingende reden had om naar Saoedi-Arabië te gaan, want u ging voor de "kleine bedevaart" (umrah) die optioneel is en eender wanneer kan gebeuren (zie artikel 'umrah uit encyclopaedia britannica, toegevoegd aan het administratief dossier). U zou bij het Saoedische consulaat hebben gevraagd of u kon gaan en daar zou zijn gezegd dat u op kleine bedevaart kon gaan, maar er niet mocht blijven (zie CGVS A3, p. 21). Dit zijn in feite niet meer dan de visumvoorwaarden (zie umrah-visa, toegevoegd aan het administratief dossier) en men kan dit bezwaarlijk beschouwen als een garantie dat u in Saoedi-Arabië ongemoeid zou worden gelaten. U zou geen vrienden of contactpersonen in Saoedi-Arabië hebben gehad die u in vertrouwen konden inlichten over eventuele problemen (zie CGVS A3, p. 21). Uit het bovenstaande blijkt dus dat, indien men uw verklaringen volgt, u naar Saoedi-Arabië zou zijn gereisd zonder er gerust in te kunnen zijn dat u niet in de problemen zou belanden. Dit zou bevreemdend zijn in acht genomen dat u er anderhalf jaar zou zijn vastgehouden en dat u weet had van in elk geval één onopgeloste rechtszaak in Saoedi-Arabië tegen u (zie CGVS A3, p. 21).

Samengevat moet het CGVS tot de conclusie komen dat u niet de volledige waarheid sprak over uw situatie ten aanzien van Saoedi-Arabië, over de omstandigheden van uw vertrek of verwijdering van 2014, over de aard van eventuele problemen in Saoedi-Arabië, en over of u er al dan niet nog kwam tussen november 2014 en juli 2016.

Uw nood aan internationale bescherming wordt beoordeeld ten aanzien van Jemen en Egypte, niet ten aanzien van Saoedi-Arabië. Toch is uw ongeloofwaardigheid aangaande Saoedi-Arabië van belang omdat het, zoals reeds gesteld, cruciaal is dat u een volledig duidelijk beeld geeft over uw nationaliteiten en verblijfplaatsen, zeker nadat uw Egyptische nationaliteit aan het licht kwam ondanks uw intentie die verborgen te houden. Uw problematische verklaringen en de problematische elementen uit uw dossier aangaande Saoedi-Arabië ondergraven andermaal uw geloofwaardigheid. Daarnaast laten ze ook de mogelijkheid dat er nog andere paspoorten bestaan die u niet aan het CGVS bekend maakte.

Bovendien maakt uw zeer gebrekkige geloofwaardigheid, vooral aangaande uw nationaliteiten en verblijfplaatsen, dat men niet kan uitsluiten dat uw Marokkaans visum dat op 16 december 2014 in Cairo in uw Egyptisch paspoort werd geplaatst, wel degelijk betekent dat u toen in Cairo was, maar dan met een paspoort waar het CGVS geen zicht op heeft. Overigens ook opvallend in deze context is dat u, bij de controle in de luchthaven van Zaventem van 11 mei 2016, een frequent flyer-kaart van Egyptair bij u had (zie verslag Federale politie – luchtvaarpolitie dd. 11/05/2016 en zie CGVS A3, p. 13). Dit is toch een document dat regelmatige reizen naar en een zekere band met Egypte suggereert.

De documenten die u voorlegde kunnen de geloofwaardigheid van uw vrees niet herstellen. Ze ondersteunen jullie identiteit, herkomst, familiesituatie, verblijf in België en uw activiteiten als islamitische preker. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. Verder ondersteunen ze uw gebed met president Morsi en uw TV-interview in 2013 en de daarop volgende controverse. Eveneens ondersteunen ze uw Egyptische nationaliteit en verscheidene reizen. Dit zijn elementen die hierboven werden besproken en die het CGVS in de huidige beslissing evenmin in twijfel trekt. Het attest van de Jemenitische ambassade stelt dat u van 2 juni 2013 tot 5 november 2014 Saoedi-Arabië niet mocht verlaten, maar geeft geen redenen en maakt geen melding van vasthouding.

Het attest van het moslimcongres maakt melding van een vasthouding maar vermeldt geen duur en geen reden. De brief van uw toenmalige sponsor in Saoedi-Arabië vermeldt eveneens dat u het land niet kon verlaten maar legt de omstandigheden evenmin uit. Het attest van uw vrijlating van het voorjaar van 2014 bevat inderdaad een vraag om uw vrijlating uit een centrum voor vreemdelingen, maar vermeldt eveneens niet de reden of de duur van uw opsluiting. De voorgelegde tweet heeft het inderdaad over uw vasthouding en uitwijzing uit Saoedi-Arabië en legt de link met uw acties in Egypte. Dit is echter maar iemands mening gezien deze tweet niet van een officieel orgaan komt. Het artikel van al arabiya vermeldt de controverse die u veroorzaakte tijdens uw bezoek aan Egypte maar niet meer dan dat. Verder legde uw advocaat als bijlage bij zijn schrijven van 23 maart 2015 de volgende documenten neer: een Saoedisch document waarin staat dat het u inderdaad was verboden het land te verlaten en dat u was uitgezet. Hierin geen vermelding van een vasthouding.

Er staat inderdaad wel dat u werd uitgezet, maar de hierboven geformuleerde bezwaren bij uw verklaringen over uw uitzetting blijven van tel. Een brief van een Saoedische prins aan een andere Saoedische prins waarin hij vraagt uw zaak te herbekijken gezien u al zo lang vast zit. Er is geen aanduiding van de reden van uw vasthouding en deze brief kan de bezwaren niet wegnemen bij de aard en omstandigheden van uw vasthouding, zoals die hierboven werden geformuleerd. De vraag om u van het centrum naar een rechtbank te brengen toont inderdaad een opsluiting aan maar zegt niet waarom. De twee gerechtsbeslissingen tonen inderdaad aan dat u werd verboden Saoedi-Arabië te verlaten en

dit zou zijn omwille van een schuld die u moest betalen. Ten slotte toont de tweet waarin sprake dat de Egyptische overheid de mogelijkheid heeft om de Egyptische nationaliteit in te trekken niet aan dat dat in uw geval is gebeurd of dat dat te gebeuren staat.

Deze documenten kunnen slechts bewijswaarde hebben in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, wat hier niet het geval is.

Gezien het bovenstaande moet het CGVS concluderen dat u geen gegronde vrees ten aanzien van Egypte kon aannemelijk maken. U haalde bijgevolg geen redenen aan die het behoud van uw status wettigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook nietmilitaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’, die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies.

De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote de vluchtelingenstatus introk.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar Jemen, doch wel kan worden teruggeleid naar Egypte.”

1.6.2. Ten aanzien van E.A.N.:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 22 februari 1980 in Casablanca. U bezit de Marokkaanse nationaliteit en bent soennitisch moslima van religie. Uw vader overleed. Uw moeder en uw zus en twee broers verblijven nog steeds in Marokko.

In 2003 trouwde u met A.Z.A.N.N. (o.v.: 5.260.431 – CGVS: 15/12309) die zowel de Jemenitische als de Egyptische nationaliteit bezit. U kreeg met hem zes kinderen: A.-Z.H. (o.v.: 5.260.431), A.-Z.O.A.N. (o.v.: 5.260.431), A.-Z.N.A.N. (o.v.: 5.260.431), Z.A.A.N. (o.v.: 5.260.431), A.-Z.K.A.N. (o.v.: 5.260.431) en A.-Z.L. (o.v.: 5.260.431). zij verblijven momenteel allen in België. Uw partner had al een zoon uit een eerder huwelijk: Z.A.A.N. (o.v.: 5.260.431).

Sinds 2000 kwam uw echtgenoot regelmatig naar België in het kader van werk en hij bleef hier voor langere periodes. Sinds 2003 waren jullie hoofdzakelijk in België gevestigd. Op 13 november 2009 vroegen jullie in België de regularisatie aan van uw verblijf en dit gebeurde ook. Op 8 oktober 2012 verliet uw man België. Hij reisde naar Egypte en vervolgens naar Saoedi-Arabië. In maart 2013 ging hij in Egypte een gebed voor waar Muhammad Morsi aanwezig was, de toenmalige president van Egypte die later werd afgezet door het leger in een staatsgreep. Ook verscheen hij in Egypte in een TV-interview waar hij zich positief uitsprak over de volksopstand tegen het regime van de afgezette president Mubarak. Deze zaken zouden hem zowel in Egypte als in Saoedi-Arabië in de problemen hebben gebracht: in Egypte kwamen agenten van de veiligheidsdiensten bij zijn moeder langs in 2013 en 2014 om naar hem te vragen. Jullie vrezen dat men hem in Egypte beschouwt als een aanhanger van de Moslimbroeders omdat hij openlijk Morsi ondersteunde, hetgeen zeer slecht wordt aanzien door het huidige militaire Egyptische regime. In Saoedi-Arabië mocht hij vanaf 2 juni 2013 het land niet meer verlaten en vanaf 20 juli werd jullie verblijf er ingetrokken en werd uw man er vastgehouden. Jullie gaan er van uit dat dit het gevolg was van de steun die hij uitsprak voor Morsi. In november 2014 mocht hij er uiteindelijk vertrekken. Op 5 november 2014 reisden jullie naar Marokko en van daar reisde uw man op 6 november 2014 naar België. Gezien jullie afwezigheid van het grondgebied voor meer dan twee jaar was jullie verblijfsrecht in België echter ingetrokken. Daarom werd uw man initieel ondergebracht in een gesloten centrum maar nadien in vrijheid gesteld.

Op 27 maart 2015 dienden jullie in België een asielaanvraag in en op 29 oktober 2015 werden jullie erkend als vluchteling.

Op 13 juli 2016 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een onderzoek naar een mogelijke intrekking van uw statuut daar gebleken is dat uw man ook over de Egyptische nationaliteit beschikt. Op 12 september 2017 werden jullie door het CGVS opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een eventuele intrekking van jullie vluchtelingenstatus.

Naast zijn vrees ten aanzien van Jemen vanwege de veiligheidssituatie in het land en vanwege de Houthis formuleerde uw man ook een vrees ten aanzien van Egypte. Hij vreest er namelijk vervolging omdat hij als Moslimbroeder zou worden gepercipieerd en omdat bekend is dat hij samen met de toenmalige president Morsi bad en steun voor hem uitsprak. In 2016 sprak hij met een kolonel van de Egyptische veiligheidsdiensten die hij kent en die zei hem dat een terugkeer naar Egypte gevaarlijk zou zijn. Ook in 2016 zag hij in Turkije A.N., een opposant van het huidige militaire regime in Egypte. Ook hij vertelde uw man dat een terugkeer naar Egypte gevaarlijk zou zijn.

In het kader van uw initiële asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van een van de Jemenitische paspoorten van uw man, uw Marokkaans paspoort, een kopie van de eerste pagina van een Jemenitisch paspoort van uw zoon Ab., Jemenitische paspoorten van uw kinderen Kh., O. en N., uw Marokkaanse identiteitskaart, de Belgische vreemdelingenkaart van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte met vertaling, een attest van de Jemenitische ambassade dat uw man van juni 2013 tot november 2014 niet buiten Saoedi-Arabië kon reizen, een attest van het moslimcongres, een brief van de sponsor van uw man in Saoedi-Arabië, een attest dat uw kinderen in België naar school gaan, foto's van uw man met Muhammad Morsi, een vertaling van de geboorteakte van L., een attest van de vrijlating van uw man in Saoedi-Arabië, een tweet over zijn opsluiting en uitwijzing uit Saoedi-Arabië, een artikel van al-Arabiyya en brieven van uw advocaat, een aanvraag om

uw man naar de rechtbank te voeren in Saoedi-Arabië, een Saoedisch reisverbod, een attest van het islamitisch centrum in Brussel en een brief van een prins in Saoedi-Arabië waarin hij om de vrijlating van uw man vraagt.

In het kader van het onderzoek naar een eventuele intrekking van uw statuut legde u bijkomend de volgende documenten voor: een internetlink naar een TV-uitzending waar uw man in voorkomt, een tweet over de mogelijkheid van het intrekken van de Egyptische nationaliteit, Uw Saoedisch vertrekvisum, een visum van uw man voor Bahrein, zijn vliegticket naar Bahrein, zijn nieuw Egyptisch paspoort, drie filmpjes met uw man op youtube, een attest over de authenticiteit van het oud Egyptisch paspoort van uw man, vliegtickets van u en uw gezin van Saoedi-Arabië naar Italië, de vertaling van een Saoedisch medisch attest, een document van het bedrijf Maymana, uw Belgisch reisdocument en dat van uw partner en twee Saoedische gerechtsbeslissingen van 2015 aangaande het reisverbod van uw man omwille van schulden.

B. Motivering

U werd op 29 oktober 2015 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

De identiteit, nationaliteiten en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat uw echtgenoot niet alleen beschikt over de Jemenitische nationaliteit, maar ook over de Egyptische.

Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU. Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande is uw man er in het kader van uw asielaanvraag in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel de Jemenitische als de Egyptische. Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat hij zich naar Egypte kan begeven om aan de situatie in Jemen te ontkomen.

Gelet op deze vaststelling en gelet op het gegeven dat u zich bij jullie verzoek om internationale bescherming volledig beriep op de motieven van uw echtgenoot en geen eigen vluchtmotieven had ten aanzien van Marokko (zie gehoorverslag CGVS E.A.N. dd. 11/05/2015 [N1], p. 2, 5, 6), blijkt dat uw vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van door jullie verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen - het achterhouden van de Egyptische nationaliteit van uw man en zijn mogelijkheid om zich naar Egypte te begeven - die doorslaggevend zijn geweest voor uw erkenning als vluchteling. Daarom dient uw vluchtelingenstatus te worden ingetrokken.

Gevraagd naar de redenen waarom u de vluchtelingenstatus zou moeten behouden, vermeldde u dat u geen vrees heeft ten aanzien van Marokko, maar dat u er niet kan wonen omdat uw man er geen verblijfsrecht heeft (zie gehoorverslag CGVS E.A.N. dd. 12/09/2017 [N3], p. 2).

Eventuele moeilijkheden voor samenwonen in hetzelfde land – in dit geval zijn dit overigens blote beweringen – kunnen echter geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigen gezien ze niet kunnen gelinkt worden aan de gronden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming.

Gezien uw echtgenoot ook de Egyptische nationaliteit bezit dient zich trouwens de mogelijkheid aan dat jullie daar zouden wonen. Gevraagd naar uw eventuele vrees ten aanzien van Egypte zei u dat u er persoonlijk geen had, maar u verwees naar de vrees van uw man ten aanzien van Egypte (zie CGVS N3, p. 3).

Uw nood aan internationale bescherming steunt dus op de motieven van uw man en u haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan.

Omwille van de redenen hierboven uiteengezet werd in hoofde van uw man de vluchtelingenstatus ingetrokken. Vervolgens kon hij niet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees had ten aanzien van Egypte. Hij haalde bijgevolg geen redenen aan die het behoud van zijn status wettigen.

Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde motieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Wat de nood aan internationale bescherming van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende:

[...]

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, alsook op een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen.

Verzoekers vragen in hoofddorde om de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een attest van het departement-generaal van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van het Koninkrijk Saoedi-Arabië (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Intrekking vluchtelingenstatus

Op 8 april 2011 werd verzoekers aanvraag tot regularisatie van hun verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet goedgekeurd.

Aangezien verzoekers vervolgens gedurende meer dan twee jaar afwezig waren van het Belgisch grondgebied, werd hen het recht op terugkeer op het Belgisch grondgebied op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet geweigerd. Verzoekers verklaarden zich op 27 maart 2015 vluchteling. Op 29 oktober 2015 werden verzoekers door de commissaris-generaal erkend als vluchteling. Op 13 juli 2016 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om een onderzoek naar de mogelijke intrekking van het aan verzoekers toegekende vluchtelingenstatuut daar gebleken was dat eerste verzoeker ook over de Egyptische nationaliteit beschikt. In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker trekt de commissaris-generaal diens vluchtelingenstatus in omdat (i) zijn vrees ten aanzien van Jemen reeds werd beoordeeld en in het kader van onderhavige beslissing zijn vrees wordt

onderzocht ten aanzien van Egypte; (ii) niet kan worden aangenomen dat de grondoorzaak van zijn problemen, die dateert van 2013, heden nog steeds actueel zou zijn; (iii) er geen elementen voorhanden zijn die zijn beweerde identificatie als lid of aanhanger van de Moslimbroeders onomstotelijk aantonen; (iv) hij zijn Egyptische nationaliteit voor de Belgische asielinstanties verborgen trachtte te houden en hij ook op verschillende andere vlakken, zelfs in het kader van het onderzoek naar de mogelijke intrekking van de aan hem toegekende vluchtelingenstatus, zaken voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht(te) te houden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging; (v) zijn vrees voor vervolging ten aanzien van de Egyptische autoriteiten wordt ondermijnd door de vele contacten die hij sinds 2013 met deze autoriteiten heeft gehad; (vi) zijn beweringen dat agenten bij zijn moeder langskwamen en dat A.N. en een Egyptische kolonel hem waarschuwden niet naar Egypte terug te keren, slechts worden onderbouwd door zijn verklaringen waarvan de geloofwaardigheid reeds is aangetast door zijn poging om cruciale elementen voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden (zie *supra*); (vii) verschillende elementen aantonen dat hij op een nonchalante wijze omging met de aan hem toegekende vluchtelingenstatus; (viii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn reizen, verblijfplaatsen en verblijfsituaties, hoofdzakelijk ten aanzien van Saoedi-Arabië, hetgeen opnieuw zijn algehele geloofwaardigheid alsook de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt; (ix) hij bij de controle op de luchthaven Brussel-Nationaal een "*frequent flyer-kaart*" van Egyptair bij zich had, hetgeen regelmatige reizen naar en een zekere band met Egypte suggereert; en (x) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. In de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster trekt de commissaris-generaal diens vluchtelingenstatus in omdat (i) zij verklaarde ten aanzien van Marokko geen gegronde vrees voor vervolging te kennen; (ii) eventuele moeilijkheden voor het samenleven in hetzelfde land geen nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen; en (iii) zij verklaarde dat zij persoonlijk ten aanzien van Egypte geen vrees voor vervolging kent en zij zich volledig beroept op de motieven aangehaald door haar echtgenoot, eerste verzoeker, waarop de commissaris-generaal de motieven uit de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker integraal overneemt.

Er dient vastgesteld dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het volharden in hun reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoekers stellen dat eerste verzoeker voordien zijn Egyptische nationaliteit niet heeft vermeld "*vanwege trauma's en angst om teruggestuurd te worden naar ondermeer Egypte*", dient erop gewezen dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gemotiveerd dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat eerste verzoeker zijn Egyptische nationaliteit van meet af aan bij de Belgische asielinstanties kenbaar zou hebben gemaakt en dat hij in gebreke blijft een afdoende verschoningsgrond te bieden voor het achterhouden van deze cruciale informatie. Integendeel, eerste verzoeker blijkt te hebben getracht om op verschillende vlakken, zelfs in het kader van het onderzoek naar de mogelijke intrekking van de aan hem toegekende vluchtelingenstatus, elementen voor de Belgische asielinstanties verborgen te hebben gehouden. Dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn, is een *post factum*-bewering, die allerminst wordt gestaafd door enig medisch/psychiatrisch/psychologisch attest en aldus geen ander licht kan werpen op de vaststelling dat verzoeker zijn Egyptische nationaliteit voor de Belgische asielinstanties verborgen trachtte te houden. Dat eerste verzoeker zijn Egyptische nationaliteit verborgen trachtte te houden omdat hij angst had te worden teruggestuurd "*naar ondermeer Egypte*", valt niet te rijmen met de vrees voor vervolging die hij heden ten aanzien van Egypte inroept. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker zijn Egyptische nationaliteit verborgen zou trachten te houden indien hij heden meent dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Egypte omwille van gebeurtenissen die reeds hadden plaatsgevonden toen eerste verzoeker in België zijn verzoek om internationale bescherming indiende. Aldus doet het bewust verzwijgen van zijn Egyptische nationaliteit wel degelijk afbreuk niet enkel aan zijn algehele geloofwaardigheid, maar tevens aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Waar verzoekers stellen "*Dat uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins blijkt of een onderzoek werd ingesteld naar de (mogelijke) vervolging van (oudere) politieke opposanten, Moslimbroeders, aanhangers van Morsi,.....bij een terugkeer naar Egypte.*", laten zij na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze een dergelijk onderzoek volgens hen een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissingen en/of wat de link van

een dergelijk onderzoek zou zijn met de door verzoekers aangehaalde concrete problemen. Dit klemt des te meer daar de bewijslast in beginsel bij verzoekers rust en het niet aan de asielinstanties toekomt om de lacunes in de bewijsvoering van de verzoekers op te vullen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen als volgt: *“Het staat vast dat verzoeker in Egypte als ‘Moslimbroeder’ wordt gepercipieerd. Tevens is algemeen bekend dat hij samen met de toenmalige president Morsi bad en publiekelijk zijn steun voor hem heeft uitgesproken.”*, komen zij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. In de bestreden beslissingen wordt immers op pertinente, uitgebreide en terechte wijze gemotiveerd dat (i) niet kan worden aangenomen dat de grondoorzaak van de problemen van eerste verzoeker, die dateert van 2013, heden nog steeds actueel zou zijn; (ii) er geen elementen voorhanden zijn die de beweerdde identificatie als lid of aanhanger van de Moslimbroeders van eerste verzoeker onomstotelijk aantonen; (iii) de vrees van eerste verzoeker voor vervolging ten aanzien van de Egyptische autoriteiten wordt ondermijnd door de vele contacten die hij sinds 2013 met deze autoriteiten heeft gehad; (iv) de beweringen van eerste verzoeker dat agenten bij zijn moeder langskwamen en dat A.N. en een Egyptische kolonel hem waarschuwden niet naar Egypte terug te keren, slechts worden onderbouwd door zijn verklaringen waarvan de geloofwaardigheid reeds is aangetast door zijn poging om cruciale elementen voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden (zie *supra*). Ook waar verzoekers stellen als volgt: *“De vaststelling dat verzoekers publieke steun voor de toenmalige president Morsi reeds zou dateren van 2013 ondermijnt geenszins verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Egypte anno 2018.”* laten zij na hun verweer *in concreto* uit te werken en komen zij dus niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Wat betreft de verzoekers verweer dat *“bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag”* door de commissaris-generaal geenszins op een afdoende manier rekening werd gehouden *“met de vaststelling dat verzoekster enkel de Marokkaanse nationaliteit heeft en zij derhalve visum noch verblijfvergunning zal kunnen krijgen voor Egypte”* en dat *“Evenmin hebben verzoekers kinderen de Egyptische nationaliteit.”*, dient erop gewezen dat de nationaliteit van tweede verzoekster wel degelijk in rekening werd genomen door de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Wat betreft onderhavig onderzoek naar de mogelijke intrekking van de vluchtelingenstatus die haar na de voormelde beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming op 29 oktober 2015 werd toegekend, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster terecht als volgt: *“Eventuele moeilijkheden voor samenwonen in hetzelfde land – in dit geval zijn dit overigens blote beweringen – kunnen echter geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigen gezien ze niet kunnen gelinkt worden aan de gronden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming.”*

Waar verzoekers stellen dat de commissaris-generaal *“onterecht uit verzoekers nieuw bekomen Egyptisch paspoort afleidde dat verzoeker de intentie had om naar Egypte terug te keren”* en dat zij sinds de staatsgreep in Egypte in 2013 nooit meer naar Egypte zijn teruggekeerd uit angst voor hun leven en vrijheid, dient erop gewezen dat een mogelijke aanwezigheid van eerste verzoeker in Egypte na 2013 niet wordt afgeleid uit het loutere feit dat verzoeker een nieuw Egyptisch paspoort bekwam. Aangezien rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich – één onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn – wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd als volgt: *“Bovendien maakt uw zeer gebrekkige geloofwaardigheid, vooral aangaande uw nationaliteiten en verblijfplaatsen, dat men niet kan uitsluiten dat uw Marokkaans visum dat op 16 december 2014 in Cairo in uw Egyptisch paspoort werd geplaatst, wel degelijk betekent dat u toen in Cairo was, maar dan met een paspoort waar het CGVS geen zicht op heeft.”*

Overigens ook opvallend in deze context is dat u, bij de controle in de luchthaven van Zaventem van 11 mei 2016, een frequent flyer-kaart van Egyptair bij u had (zie verslag Federale politie – luchtvaartpolitie dd. 11/05/2016 en zie CGVS A3, p. 13). Dit is toch een document dat regelmatige reizen naar en een zekere band met Egypte suggereert.”

Waar verzoekers verder aanvoeren dat de intrekking van hun verblijfskaart buiten hun wil om geschiedde daar eerste verzoeker in Saoedi-Arabië in gevangenschap verbleef (verzoekschrift, stuk 2), dient erop gewezen dat verzoeker niet middels onderhavig verzoekschrift middelen kan aanwenden tegen de beslissing tot intrekking van verzoekers verblijfsrecht dat zij eerder op grond van een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hadden bekomen. Dat

verzoeker in Saoedi-Arabië in een gesloten centrum heeft verbleven, wordt in onderhavige beslissing niet betwijfeld.

Waar verzoekers aanvoeren dat er een communicatiefout is opgetreden met de tolk betreffende de reizen van eerste verzoeker naar Bahrein en Qatar, kunnen zij evenmin worden bijgetreden.

Na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker werd immers wel degelijk ook geïnformeerd naar de reizen die eerste verzoeker ook zonder zijn familie maakte (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er in hun verzoekschrift geenszins in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Aldus kon de commissaris-generaal op basis van pertinente en correcte motieven besluiten tot de intrekking van de aan verzoekers toegekende vluchtelingenstatussen op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers' vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd als volgt:

"Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï.

De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook nietmilitaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven

hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld.

Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Dienaangaande voeren verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer. Evenmin brengen zij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse door de Raad overgenomen.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER